Povraz

HannZ

Povraz

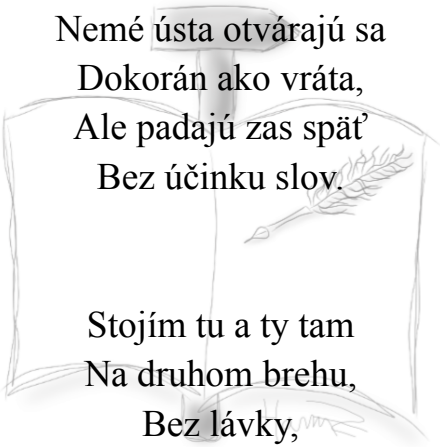

Nemé ústa otvárajú sa
Dokorán ako vráta,
Ale padajú zas späť
Bez účinku slov.

Stojím tu a ty tam
Na druhom brehu,
Bez lávky,
Na druhú stranu.

A koho šat to nosíš
Nepýtam sa viac,
Ty vieš, čo nasere ma,
A preto vyše neukrojíš.

Bez nádychu a tých slov
Ponor sa do mojich vlasov,
Že ten puch ich ťa vábi,
A ty zas mňa, to kvári.

Príjemné je všetko, čo mi robíš,
Len ten pohľad, ach
Umlč ho, toľko viet
Z neho vychádza.

Brána je otvorená a tebe
Len krok vpred chýba.
Koho je to chyba,
Nedozvie sa nikto.

List spadol,
Uschol, skrehol,
Rozpadol,
A zanikol.

A čo ak nie?
A čo ak teraz?
Hoď mi k nohám
Ten môj povraz.

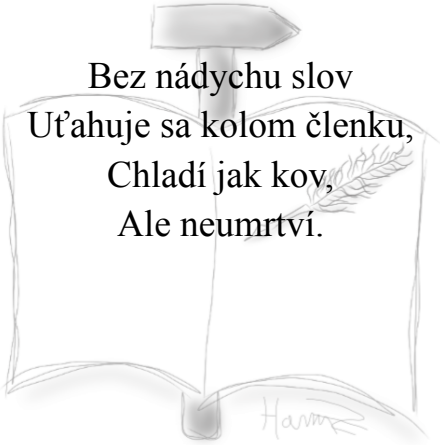

Bez nádychu slov
Uťahuje sa kolom členku,
Chladí jak kov,
Ale neumrtví.

Mlieko

Zostalo v dlani,
Hnilo vlani.
Teplé jak slnce
Ráno, keď do kravy sa oprie.

Milujem,
Ale nenávidela som ho.
Čisté jak duša moja
To ja nikdy nebudem.

Tajomstvo v sebe
Skryté tvorenia,
Ženy,
Božské stvorenia?

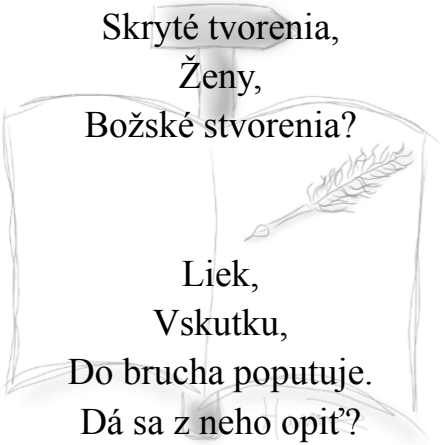

Liek,
Vskutku,
Do brucha poputuje.
Dá sa z neho opiť?

Skazilo sa,
Pri pohľade na teba.
Oči ale nemá,
Biela krása.

Do dna,
Do toho ja pijem vždy,
Teplé a studené,
Naveky s ním žiť.

Lano

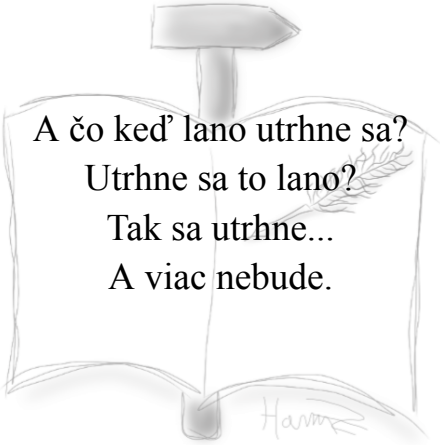
A čo keď lano utrhne sa?
Utrhne sa to lano?
Tak sa utrhne...
A viac nebude.

Rozhovory

Nehýbe sa
A predsa putuje.

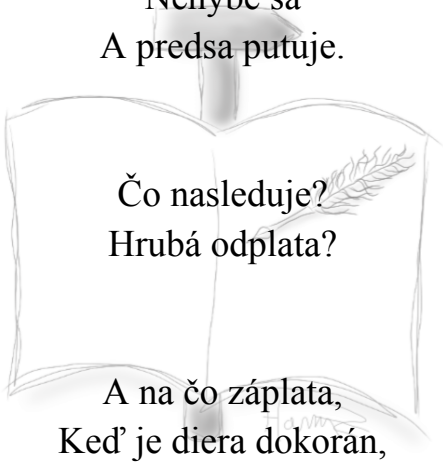

Čo nasleduje?
Hrubá odplata?

A na čo záplata,
Keď je diera dokorán,
Roztvorená jak ženské stehná?

Ticho zachovaj,
Bo ujde nám.

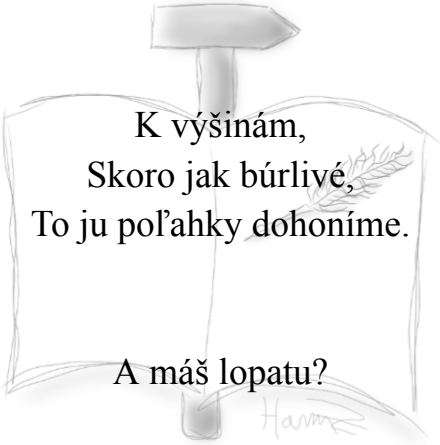

K výšinám,
Skoro jak búrlivé,
To ju poľahky dohoníme.

A máš lopatu?

Mám.
A kus povrazu.

Hodí sa.
Potom.

Môžem umlčať ju hrotom
Toho krompáča?

Až jej hlina tvár zmáča,
Tak potom.

Jej zbohom.
Zaspievalo mŕtve vtáča.

Odraz v obraze

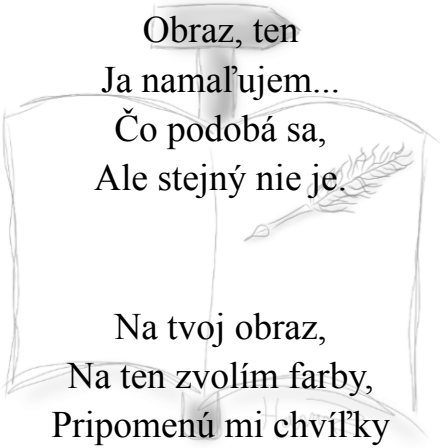

Obraz, ten
Ja namaľujem...
Čo podobá sa,
Ale stejný nie je.

Na tvoj obraz,
Na ten zvolím farby,
Pripomenú mi chvíľky
S tebou osamote.

Ten dotyk,
Hrá neónkami
Jak ohňostroj žiari.
Ty žiariš.

Nemé sú ich slová,
Naše kričia hviezdy.
A to vieš ty.
Patria ony nám.

Vlna prúdu tiahne sa
Hore a dole,
Teplo v stodole,
A medzi nami.

Maľuješ rád
A ja takisto.
Vieme kedy,
A ty poznáš to.

Bije ono, bije,
Naše pre nás,
V odraze,
V hladine pás.

Tak sa ma len
Dotýkaj
A nie kolem.
Celú ma nasávaj.

Neprestávaj.
Si ako rúško noci,
Krásne, tajomné
A mne niet pomoci.

Paleta vyschla,
Ale vnútro bdie,
Spýtaj sa ešte raz
A ono ti odpovie.

Odraz v ňom
Nie skla.
Ono podobá sa
Celkom na mňa.

A plátno poddá sa.
Vpilo sa do seba.
Vidno, to spása
Utápam sa do teba.

Taktika

Smej sa,
Keď bijú.
Úsmev hoď im do tváre,
Keď nariekajú.

Schúliť sa do kúta,
To oni vedia, tak vyveď ich na svetlo,
Nech bolia,
Ich bolia oči.

Buzerujú, nadávajú,
Ty len tancuj dokola,
Im huby nezašiješ,
Dobrá každá taktika.

To ich drhne,
Dusí, kvári,
A ty len tíško praješ,
Im oheň v tvári.

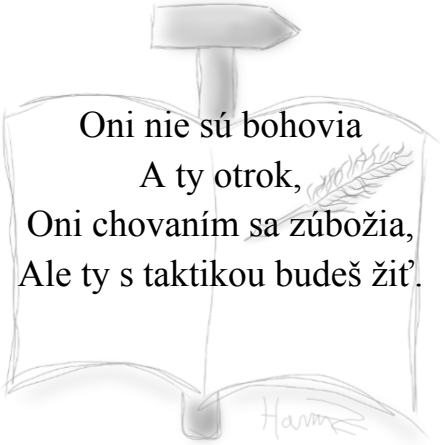

Oni nie sú bohovia
A ty otrok,
Oni chovaním sa zúbožia,
Ale ty s taktikou budeš žiť.

Z atramentu

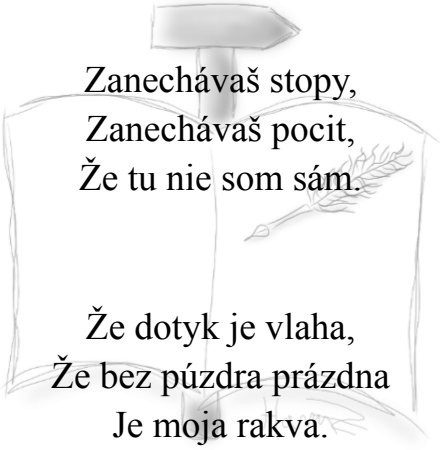

Zanechávaš stopy,
Zanechávaš pocit,
Že tu nie som sám.

Že dotyk je vlaha,
Že bez púzdra prázdna
Je moja rakva.

Neobjímaš holé telo,
Nestískaš ma,
Nepovieš mi prečo
Len ma osudu zanecháš.

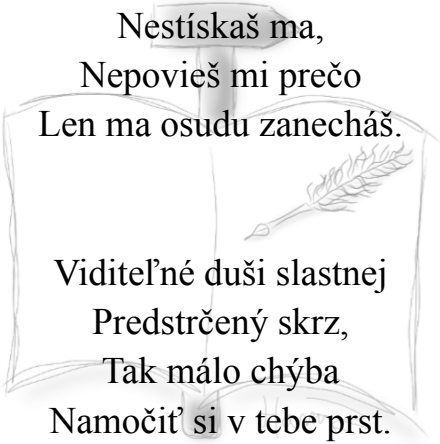

Viditeľné duši slastnej
Predstrčený skrz,
Tak málo chýba
Namočiť si v tebe prst.

Si mi oblekom,
Si mi túžbou,
Si mi slučkou,
Si mojím vlastným odrazom.

Tak povedz,
Tak vrav,
Napíš na papiera zdrap,
Maľuj, keď vieš.

Škrabotom znie pieseň
Večera osamelého,
V ozvene tvojej tiahnucej
Spod rukáva dlhého.

Klaňajú sa ti nebesá,
V šírke slov nezabudnú,
Do hĺbky vnorené, a predsa ju neprekonajú,
Len nepomýľ sa.

Jazykom lačným,
Hladíš mi sluch a viečka,
Že tie pocity skrotím,
Nepomyslím ja viac.

Oddávam tón,
Bytie samé,
A následne ston,
Keď bodnutie je slastné.

Nezmyjem tú kaňku,
Mocné zaklínadlo okúsil som,
Že stratiť prepojenie so svetom,
A vznášať sa na diaľku.

Nedrží ma nič.
Celkom nič.
Ani lano,
Večer, či ráno.

Sme jeden,
Splynuli dokonale,
Takmer plynule,
Zastavil sa deň.

Tečieš, prúdiš v cievach
Akoby odjakživa,
Ale len teraz prežívaš,
V mojej bytosti.

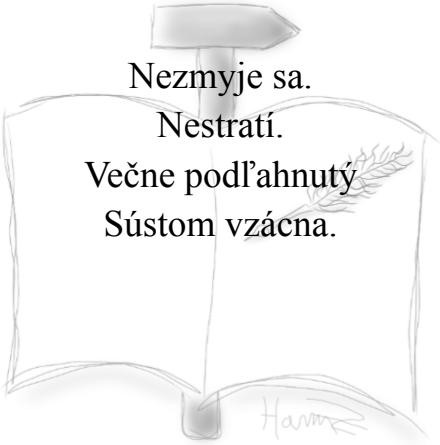

Nezmyje sa.
Nestratí.
Večne podľahnutý
Sústom vzácna.

Skrýša

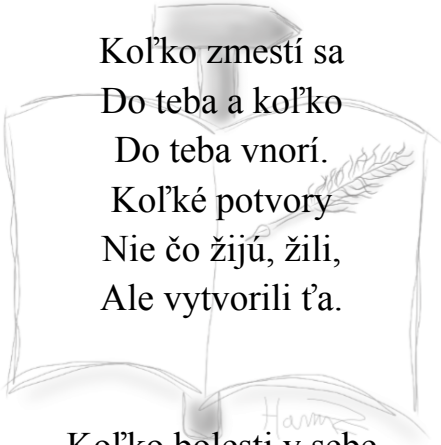

Koľko zmestí sa
Do teba a koľko
Do teba vnorí.
Koľké potvory
Nie čo žijú, žili,
Ale vytvorili ťa.

Koľko bolesti v sebe
Nesieš a koľko
Jej ešte ukrývaš?

Dozviem sa ...
Dozviem
A odpoveď zachvie sa
V letnom šepote.

Tma jak priepasť myšlienok
Čo zahmlené sú,
Neprebojné nie sú,
Len stratené.

Opustené.
Drieme šat,
Utkaný z minulosti,
Utkaný z bolesti,
Telesnej.

Nedovolí nariekať,
Nik i tak ten hlas nezačuje.
Jak ozvena, sa von derie,
Ale opäť zaniká.

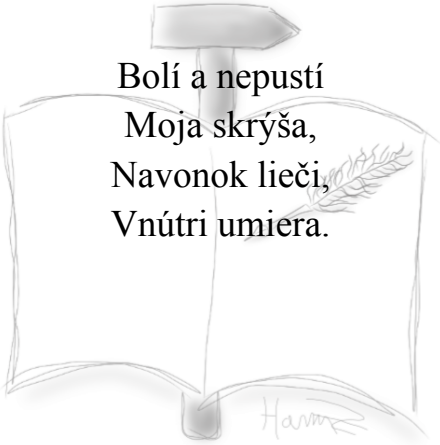

Bolí a nepustí
Moja skrýša,
Navonok lieči,
Vnútri umiera.

Prednosti

Mať zmysel pre nezmysel
Ako splnený sen.
Odlišné splynie v seba
Nenávratne. Ešte že tak.

Morbídnosť, denný
Pokrm toho.
Sarkazmus je nežný,
Pobaví mŕtveho.

Smútok je tvár,
Čo nosí sa v krásny čas,
V daždi počas,
Je však veselý.

Z iného uhla treba
Brať tie odlišnosti,
Bez nich nie sme,
Nie sme ľuďmi.

Nezmeníš ho,
Skôr on teba v to,
Vyber si -
Lopata, či kladivo?

Pýtali sa - romantika?
Ja lámala hlavu nad tým,
Takmer doslova,
Márne trpím.

Odľahčenie prišlo v noci,
Samé sa tie riadky píšu,
Abo svetlonosi
Nado mnou bdejú.

Prebudenie do tmy,
Zdá sa mi stále,
Má to tak byť?
Nech sa tak stane.

Klince a podkovy.
Kto mi odpoví?

Bez hlasu

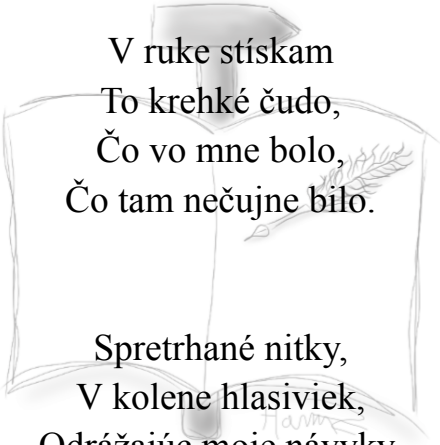

V ruke stískam
To krehké čudo,
Čo vo mne bolo,
Čo tam nečujne bilo.

Spretrhané nitky,
V kolene hlasiviek,
Odrážajúc moje návyky,
Teraz nik si nespomenie.

Vinú sa mi,
Obtáčajú krivky,
Drhnú ma,
Ale nepoviem nič.

Vykričané do morku,
Krivé v tôni,
Ony nedriemu,
Ale samé zostali.

Zanikli.
Pretože nik ich nepočul.
A tak včely,
Stratili svoj úľ.

Dole hlavou

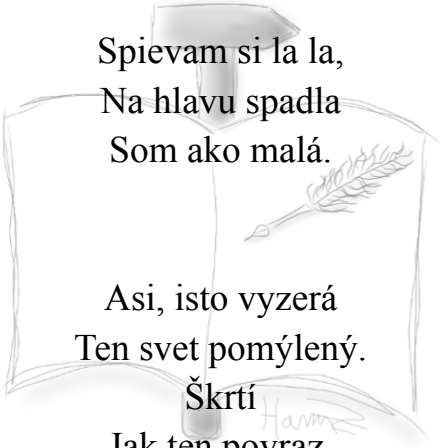

Spievam si la la,
Na hlavu spadla
Som ako malá.

Asi, isto vyzerá
Ten svet pomýlený.
Škrtí
Jak ten povraz.

Milá pre tých,
Čo nevyhýbajú sa
Prítomnosti.
Hlavne mojej.

Ten vták na
Oblohe si pláva
A tráva šumí
Jak more protinožcov.

Smiešne divadlo,
Ale tlieskam,
Cením trpezlivosť
Sveta so mnou.

Krv hrnie sa
Mi do hlavy
A ja spím.
Jak netopier.

Premenila som
Sa, abo mňa
Svet?
Možno lano, čo
Drtí mi členky.

Náhodné stránky

Čítam si tak pre seba,
Pre tú druhú osobu,
Aby zaistila som si,
Tichú podobu,
Nie, hlučnú, nie, činnú,
Celkom isto určite nevinnú,
Nie vie a dúfa,
Že podobnú húf aj
Zaveje kam musí,
A nech skúsi,
Mojím odrazom,
Mojím odkazom,
Zabudla som si knižku,
Má ju ona.

Deň

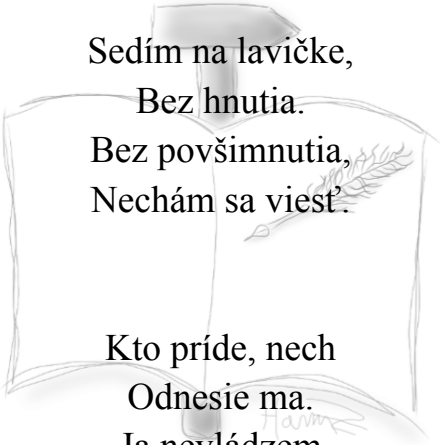

Sedím na lavičke,
Bez hnutia.
Bez povšimnutia,
Nechám sa viesť.

Kto príde, nech
Odnesie ma.
Ja nevládzem
S davom splývať.

Kto to dýcha za
Rohom, mne
Do ucha tá skaza,
Pocítim to náramne.

Mám sa parádne!
Napísať pieseň
Na pár riadkov
A utápať v kope zvratkov.

Aspoň oka mrknutia,
Len nádych vykonať,
Potom zas v spleti.
Tak hlboko byť v riti?

Neviem,
Len som.
Cítim sa
Jak fantom.

Loďka z papiera

Prichádza...
Odišla?
Opustila ma,
Zanechala len tak
Napospas.

Akoby som
Nejestvovala
Pre ňu.
Vyťažila živé i neživé.
A vytratila sa.
Až nakoniec klesla.
K dnu.

Rozpadla sa,
Čo zostalo,
Odniesol vody prúd.

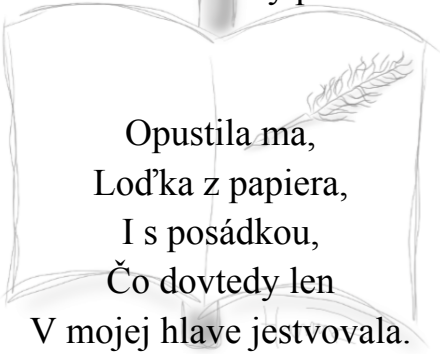

Opustila ma,
Loďka z papiera,
I s posádkou,
Čo dovtedy len
V mojej hlave jestvovala.

Moje slová,
Moje telo,
Moja duša,
A zvyšné odumrelo.

Hubka

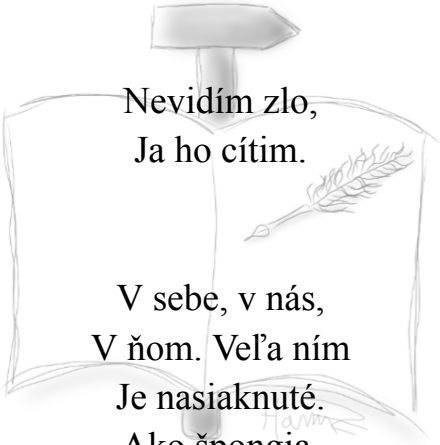

Nevidím zlo,
Ja ho cítim.

V sebe, v nás,
V ňom. Veľa ním
Je nasiaknuté.
Ako špongia.

Tuhá a štve
Do jedného, že by
Sa zbláznil.
A to jest jeho
Podstatou.

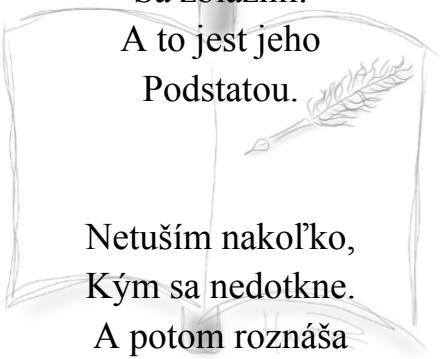

Netuším nakoľko,
Kým sa nedotkne.
A potom roznáša
Sa. Pliaga jedna.

Ako parazit nesie
Sa na tele
Hostiteľa. Stúpa, klesá,
Dýcha. Dobre živené.

Bez súcitu,
Jediné pravidlo.
I po skonaní sa
Živí a trávi.

Žiaden stroj,
Ani lieku naň,
Zaplatí každý daň.
Vysrať naň.

Prenášame si ho
Z úst do úst, častejšie
Jak chleba.
Nezanikne.

Necítim zlo,
Je totiž všade.

V bielej zbe

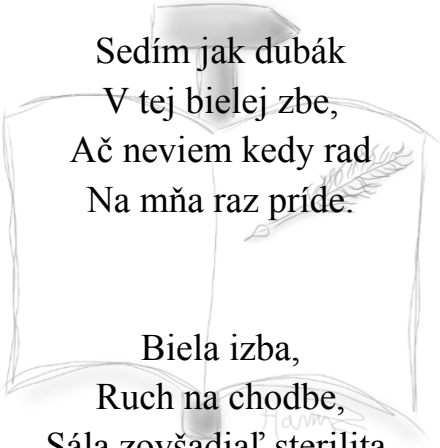

Sedím jak dubák
V tej bielej zbe,
Ač neviem kedy rad
Na mňa raz príde.

Biela izba,
Ruch na chodbe,
Sála zovšadiaľ sterilita,
Mne je zas zle.

Potrápili slušne,
Jak to len páli,
Brní v kolene,
Dali mi na to lieky.

Cnie sa mi,
Za životom, čo uteká
Pomedzi prsty,
Ja už asi nikdy nebudem.

Nazerám z okna,
Nuda zožiera ma,
I bolesť. Práve tá.
Utláča ma biela izba.

Netúžila som
A netušila vôbec
A len hľadím
Na ten zelený kopec.
Z budovy nemocnice.

Veverka v blázinci

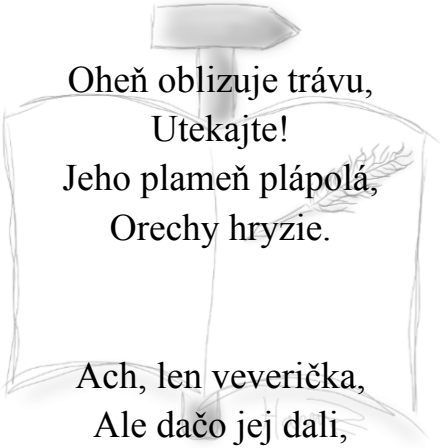

Oheň oblizuje trávu,
Utekajte!
Jeho plameň plápolá,
Orechy hryzie.

Ach, len veverička,
Ale dačo jej dali,
Tahen v blázinci,
Šak sa jej nohy rozchádzajú.

Tam a hen,
Oči kolem,
Bič v nohách,
Trieli k stromu korunám.

Lexaurín,
Kričí chvost,
Do perín
Ukladá sa jak hosť.

A že milé stvorenie!
Ani za chlp!
Stojí to osika
A striehne.

Tie tesáky,
Tie pazúry,
Tie krídla,
Krídla choroby.
A šialenstva.

Nakrátko

Nahliadnuť spoza brány,
Len kúsok povyrásť,
Nech hlava láska mraky,
A ja uvidím do strán.

Ako si vedie svet,
Za tými hradbami,
Dlhšie jak čínsky múr,
Vyššie jak Everest.

Zdá sa to večné,
A to som ucítila
Len pohladenie,
Naraz zmení sa na okovy.

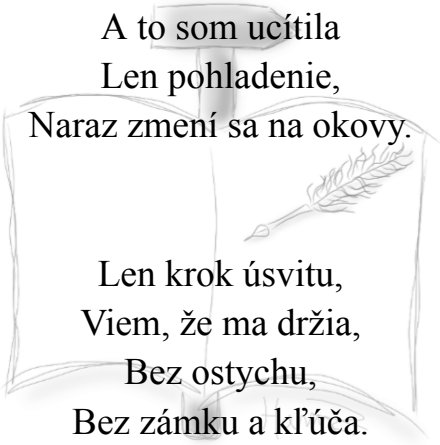

Len krok úsvitu,
Viem, že ma držia,
Bez ostychu,
Bez zámku a kľúča.
Blúdim po zajtrajšku.

Moji démoni

Bijú do okien,
A vráta neotvoria,
Čumia do pozadia,
Či sa im ukáže.

Ibaže by bol
V tom strach.
Cítim tvoj hlad.
A bez bolesti vetchej,
Máčajú si chodidlá,
Zapálené vôkol kadidlá.

Ich kúzlo tajomné,
Obalené v záclone,
Múka ich dlane,
Piesok sa nestane.

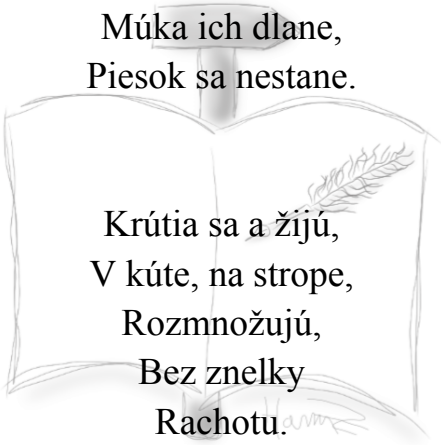

Krútia sa a žijú,
V kúte, na strope,
Rozmnožujú,
Bez znelky
Rachotu.
Odchádzajú za šepotu.

Súci je ten,
Čo nesúdi.
Prijme,
Pohladí,
A bez trpkého
Pohľadu pozdraví.
Len tak.
Oblapia ťa oni,
Moji skrytí démoni.

Ľahostajnosť

Labilnosť senilná,
Kto sa na teba pozerá,
Či hriechu patríš,
Či si našimi výplodmi.

Nakrájaná na tenké prúžky,
Nie jak papier tamten,
I tak cez teba vidno.
Nie, nie je mi smutno.

Si bez chuti,
Si bez zápachu slabosti,
Ale smrti z teba cítiť,
Až ma dusí.

Stekáš mi po tvári,
No nie slzy, len jantár,
Trochu tej liečivej masti,
Si uchovám, dovolíš.

Nechovám k tebe cit,
Mám však pochopenie,
A ti smiem darovať,
Ak oceníš.

Si sama, to chápem
Bez mnohých otázok.
To pominie,
Zas dakto príde.

Bude nazývať ťa piesňou,
Iskrou v jeho živote,
A ak sa bude pýtať,
Tak len z lásky k tebe.

Maj sa.
Nech sú tvoje dni pestré,
Avšak bezo mňa.

Nájsť sa

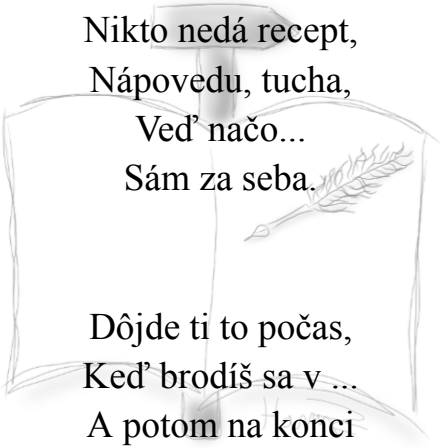

Nikto nedá recept,
Nápovedu, tucha,
Veď načo...
Sám za seba.

Dôjde ti to počas,
Keď brodíš sa v ...
A potom na konci
Chýba tam len úsmev.

Že ty si zakúsil,
Že si stratil sily,
A znova našiel.
Našiel svoje dno.

Našiel seba.
Že vysporiadať sa
Je skúška a že
Cieľ je cieľ.

Není nič viac abo menej,
Či slnečné abo pekné dni,
Sú okovy, čo
Raz povolia.

Že ďalšou prekážkou
Môcť čosi dosiahnuť
A zistenie vo vytrvaní.
A posun hraníc.

Nepríde odmena.
Tou je tvoj život.

Spaľujúce obnaženie

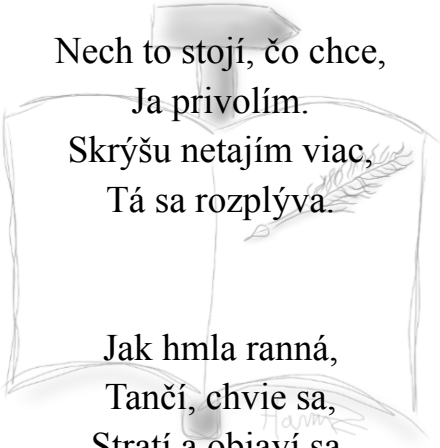

Nech to stojí, čo chce,
Ja privolím.
Skrýšu netajím viac,
Tá sa rozplýva.

Jak hmla ranná,
Tančí, chvie sa,
Stratí a objaví sa,
Nemá zvyk.

Svrbí sťa stará chrasta,
Babkin sveter,
Nový pocit,
Abo chceš dať dole perie.

Núti ťa sprvu a
Sám sa tomu poddáš,
Že zdanie je klamlivé,
A skutočnosť osviežujúca.

Zbohom starému, leč
Nikdy nie naposledy,
Ešte zlé časy budú,
A k nim aj my.

Nechať zviesť dole
Ten šat, čo zahaloval
Ma doteraz, nastaviť
Sa tvárou nahote zajtrajška.

Vstúpiť do vĺn tajomných
Nespútaného mora,
Omočiť si prsty
V neznámej chuti.

Vnoriť a prijať.
Súhlasiť?
Ale i tak sa
Jazvy dlho hoja.

Nemenné sily

Pudy prostého pôvodu
Ich smieme nazvať.
Aká to obyčajnosť!
I v tom je jas.

Kde pobrali sa,
Toť zabudnutá otázka,
Avšak trvajú v
Slabom impulze.

Kolotoč bez hnania,
Cyklus prírody,
Spadáme my,
Hoc bez zmyslu konania.

Pretvráranie k obrazu
Vlastnému, ale i
Tak je to inak.
A bude, pravda, narušene.

Hrdza opadá časom
Vo vrstvách a
Odhalí minulosť.
Kruté.

Len povzniesť sa do
Výšin fantázie,
Na lane, v sne,
A dačo to už prinesie.

Ráno príde,
Zima a jar,
Ale uzol všednosti
Zostane.

Možno nechcene,
Ale to tak je
Pre zachovanie
A proti úhynu.

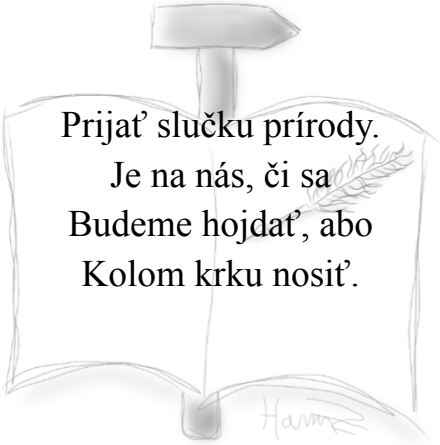
Prijať slučku prírody.
Je na nás, či sa
Budeme hojdať, abo
Kolom krku nosiť.

Stierač dojmov

Dovi zlé časy,
Dovi krutosť obdobia,
Dovi neželaná doba,
Dovi nepozvaný hosť.

Bolo toho veľa,
Bolo toho dosť,
Bolo toho vyše hlavy,
Bolo toho mraky.

Hoď po mne dačo,
Dačo k zabudnutiu,
K zabudnutiu gumu,
Gumu tým rozmerov.

Nech stiera tabuľu,
Popísanú z oboch strán,
Na nové miesto treba,
Zlé i tak vyníma sa
V záhyboch.

Odtiaľ ťažko dostať to,
Čo značné stopy zanechalo,
Ale tabuľa k užívaniu
Bude ešte dobrá.

Zotri ten prach,
Prach ničoty doby,
Doby ublíženia a zrady,
Zrady a boja.

Nech môžu sa zhojiť
Kilá živého tvora a
Zmeniť bôľ v slasť,
Snáď schopí sa zas.

Guma sa o to postará,
Správny úchop a ster,
Ako nová tá tabuľa,
Vidno prepych odo dvier.

Napíšem príbeh k nepoznaniu,
Že ja sa v ňom stratím,
Ale nech, hlavne bude
Iný, bude radostný.

Nepotláča,
Nekvári,
Nedusí a nebije,
Tak sa už pero namáča,
A moja tvár úsmevom žiari.
Nech už len dobré zažije.

Necnie sa

A za čím, kým,
Už si nevybavujem.
Mesiace odlúčenia
Hojivosť v tom majú.

Práve hojivé sú, bo
Strasti mi akurát priniesli,
Nie k prahu,
Ale rovno dnu. Nepozvane.

Zlo nevedomky sa
Prikradlo, no k
Poznaniu užitočné.
Bolo viac než skutočné.

Až po dobe uplynulej
Cítim nárast,
Osobnosti, života prepych,
Akoby som to vtedy stratila.

Nevravím nikdy či vôbec,
Lebo okolnosti môžu prísť,
Nie rovnaké, podobné,
Ale celý kopec.

Ale vybavím si
Málokedy tú ostudu,
Hoc učenie k tomu patrí.
Dnešné dni hľadím
Do diaľky, nielen
Popod nos.

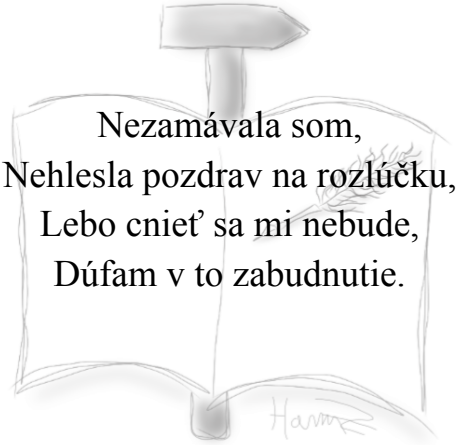

Nezamávala som,
Nehlesla pozdrav na rozlúčku,
Lebo cnieť sa mi nebude,
Dúfam v to zabudnutie.

Neslnečné dni

Ja ich vítam,
Pre mňa iskrou
V živote sú nevídanou.
Svetlom. Pravým.

I keď pre toto obdobie
Známe sú krátke a
Takmer bez žiari,
Ja to v nich vidím.

Túlam sa a strácam,
Plánovane, čo
Pre ten pocit
Blaha nespravím.

Keď mráz kradne sa
Ku kostiam a dych
Sa parí.
Mohlo by byť donekonečna.

Nač ročných a toľko
Počasí, veď jasné a
Doslova je práve toto.
Meno jeho znovuzrodenie.

I tak má deň
Hodín akurát.
Príde ďalší.
Snáď podobný týmto.

Pomyslenie

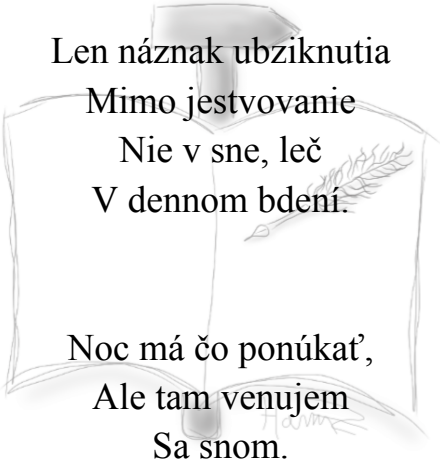

Len náznak ubziknutia
Mimo jestvovanie
Nie v sne, leč
V dennom bdení.

Noc má čo ponúkať,
Ale tam venujem
Sa snom.
Kiežby sa dalo zostať v ňom.

Málo chýba,
Pokušenie neskutočné,
Jak moje vízie.
Priam nemožné.

Ulakomím sa a
Vtiahnem sa ta celá,
I s topánkami,
Zanechávam stopy blata.

Venujem sa rozjímaniu,
Do sýtosti a ešte
Ďalej, ako sa len
Dá. Isteže dá.

A v tomto zovretí
Pochodujem ulicou,
Zahmlenou počasím,
Jak moja hlava.
Ale ja vidím čisto.

Reťaz

Na nej ich niekoľko,
Nik neráta.
Každý po svojom,
Je dlhá a krátka.

V etape života
Pripne sa jedna až
Dve, aká sila,
Dlhé trápenie či
Uznania kus.

Lano uzly,
Reťaz oká,
Výber mnohých,
Ako pováh.

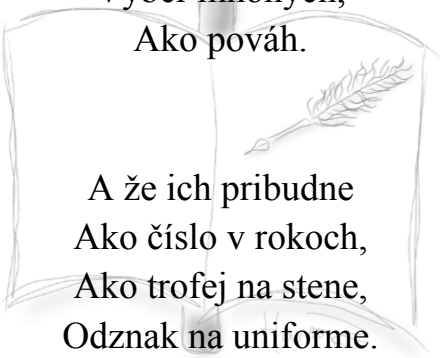

A že ich pribudne
Ako číslo v rokoch,
Ako trofej na stene,
Odznak na uniforme.

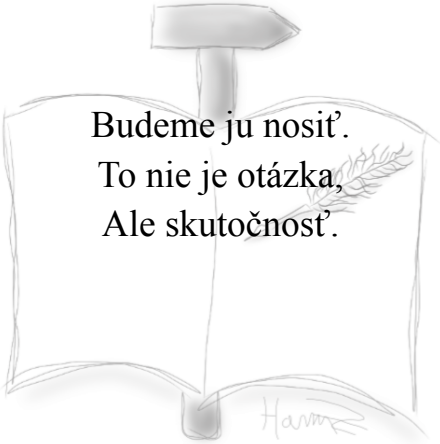

Budeme ju nosiť.
To nie je otázka,
Ale skutočnosť.

Na konci uzla

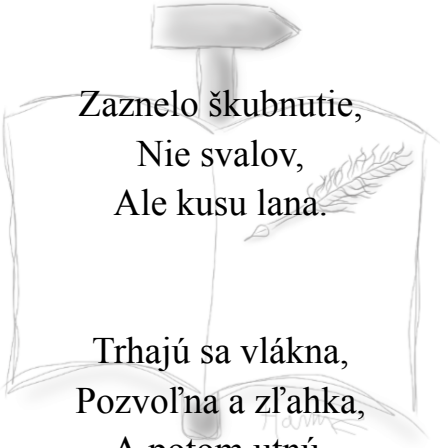

Zaznelo škubnutie,
Nie svalov,
Ale kusu lana.

Trhajú sa vlákna,
Pozvoľna a zľahka,
A potom utnú.

Kdesi na ďalekom
Konci toho povrazu
Utrhol sa uzol.
Bezvládne plandá.

Krehké tkanivá a
Ľahké vo vetre
Zrazu oťaželi.
Život nimi preteká.

Steká dole a nižšie,
Kvápe na pôdu,
Živé vlásky ticho
Nariekajú.

Nutné pretrhnutie
V starom uzle,
Aby bolo nahradené,
Novým. Čistým
A pevným.

Bolí, ale očakáva
Slasť. Vie, že lepšie
Príde a tak nechá
Staré prúdiť ďalej.
Mení farbu, tvar.
Mení sa.